

SAR

ΓΙΩΡΓΟΥ ΣΑΡΑΝΤΑΡΗ

ΟΙ ΑΓΑΠΕΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑ

1933

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΤΑ ΛΙΓΟΖΩΑ ΟΝΕΙΡΑ

Τὰ λιγόζωα ὄνειρα
ποῦ κλείνουν κάπου
τὸ παραμυθένιο τους ταξίδι,
σὲ μιὰν ἄχνα τὰ τυλίγει ἢ λήθη
τὰ σκεπάζει,
μὴν τὰ μάτια τὰ ἰδοῦνε
μὴν τὰ μάτια θυμηθοῦνε . . . —

LA BELLE AU BOIS DORMANT

Στὸ δάσος πού ἔγιγε μούρλια
ἀπὸ τ' ἀηδονία
ἢ πεθαμένη ἀγάπη ξυπνάει
ἀνασαίνει
ἐρωτάει τ' ἀηδονία
ποῦ κρύφτηκαν τὰ ὄνειρα
τὰ ξανθὰ ὄραματα τοῦ ὕπνου,
ξανακοιμᾶται μέσα στὰ τραγούδια . . .

ΣΤΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ

Στὴν διδα Γ. Μ.

Ἡ παιδικὴ ἡλικία
ἀπαρατήρητη
μὲ σιγὰ βήματα
ἔφυγε·
κι ὅμως, στὸ συμπόσιον
ἀχνίζου ἀπ' τὴν δύση τῆς
τὰ ὄνειρα,
καὶ σὰν τὸ ἀγνό σουρούπωμα
εἰσέλθῃ, στὸ δωμάτιον
νά, κρυφολέγουνε
τὸ μυστικὸ τῆς . . . —

ΑΥΡΙΟΝ

Και αἴσθημα καὶ αἴσθησι ἀφίσανε
οἱ ἀνεπαίσθητοι οὐρανοὶ
χαϊδεύοντας τὶς ἐπιφάνειες. —

ΕΡΩΤΑΣ

Τίποτα μένει ἀμόλυτο στήν γῆ·
καί τὰ φαντάσματα ἀναπνέουνε . . .
Τὰ ὄνειρα ἀπό θύμησες κατάγονται
κι ὅλες οἱ θύμησες ἐράσμιες. —

ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΤΕΡΟ

Σὰν ταιριάσει στὸ ἐγὼ μου ἡ σιωπὴ
ἴσως ἡ γαλήνη τῆς φύσης ν' ἀπλωθεῖ
πάνω στὴ γνώση,
καὶ εἰς δημιουργία τ' ὄνειρο νὰ βγῆ
οὐσιαστικώτερο νὰ μὲ θερμαίνει
νὰ μοῦ μακραίνει τὴν ζωὴ . . . —

ΑΕΡΙΝΗ ΛΕΠΤΗ, ΑΝΑΛΑΦΡΗ

Θυμάμαι. Θέλω και θυμάμαι
Ἡ ἀνάμνηση, μετὰ τὴν ἀνατροφή,
ἀέρινη λεπτή γίνεται ἡδονή·
βασανισμένη, γοητεύει τὰ δάκρυά της
μετὰ χαμογέλια εἶναι
κι αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό της ἡδονή
ἀέρινη λεπτή, ἀνάλαφρη . . . —

ΑΝΥΠΑΡΞΙΑ

Ἡ θάλασσα (πάνε θλιμμένα χρόνια)
ἐπέθανε γύρω της κλαίγουνε σπεριές
καὶ ὀρίζοντες. —

LIED

Ἐφυγες ἀπ' τὴν καρδιά μου
τόσο ἀθόρυβα ! . .
Εἶδα καὶ δὲν πρόφθασα
σὰν ζήτησα τὴν ἀναπνοή σου·
τίποτα δὲν ἄφισες ἀπὸ σένα,
καὶ τὴν ἐνθύμηση κουβάλησες μαζύ σου
γιὰ νὰ μὴν ξέρω πιά νὰ σ' ἀγαπῶ. —

ΤΗΝ ΘΕΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὁ χρόνος διαφθείρει ἄορατος
τὴν θεά τοῦ κόσμου·
ὁ ἄνθρωπος ἀφαιρεῖται
καὶ δὲν κυττάζει,
κι ἂν κυττάξει
δὲ βλέπει·
μέχρι τὸν θάνατο
τρώγεται ἀπὸ ἀόριστο πόθο
ἐνῶ τὸν διαφθείρει
κάποια δύναμη
πιο ἄορατη ἀπὸ τὸν χρόνο. —

ΘΑΝΑΤΟΣ

Μιά κόρη
που αγάπησα με ἀφέλεια
ὄνειρεύεται κρυφά
πιστεύοντας πώς κανείς
δὲ τὴν ἀκούει,
ἐγὼ πεθαίνω κάπου
καὶ τὴν βλέπω . . . —

ΑΥΓΙΖΕΙ

Κοίτα τὸ δάκρυ τοῦ κόσμου
ὅταν λιγώνει ὁ χρόνος
στὰ φυλλοκάρδια τοῦ ἐγώ. —

ΗΛΙΘΙΟ

Στόν φίλον Δήμη Καπετανάκη

Τὸ τίποτα ἀφυπνίζει τὴν ψυχὴ
ὅταν αὐτὴ συλλογίζεται μὲ πάθος
τὸ πεθαμένον καὶ μακάριο παρελθόν·
τὸ ἡλίθιο τίποτα ἔτσι, ἀπότομα,
τρελλαίνει τὴν ψυχὴ . . .

ΘΕΟΣ

Ποίηση Ὁ κόσμος εἶναι θάλασσα Ὁ νοῦς μου
ἀόρατος ὑποφέρει
Ὁ νοῦς μου ἐγὼ θέλει νὰ λάβει σῶμα
ὁμοούσιον —
ἄνθος στὴν ἐπιφάνεια τῆς ὄρασης
φλοῖσθος ἐπὶ τῆς ροῆς
Ὁ ἥλιος τραγοῦδι ἀλαφρώνει τὴν θάλασσα
τὰ κύματά της πλάθει καθαρὰ
Ἐγὼ παντοῦ αἰσθάνομαι
βλέπω τὴν θάλασσα
τὸν ἥλιο
τὸ τίποτα ἴσως ἄνθρωπο ὀνειρεύομαι

ΨΥΧΗ

Συνείδηση φανέρωμα συγκίνησις
περιπαίζεις τήν ὑπαρξην

Οἱ ἀγάπες τοῦ χρόνου
συχνάζουν τὰ τοπεῖα σου
τρέμεις στὰ φύλλα τοῦ εἶναι
γεμίζεις τὸ σύμπαν
δὲν ξέρεις φυγὴ
ποθεῖς ταξείδια

Στὶς πλάτες σου φτερουγίζει ὁ κόσμος
φῶς σὲ λούζει ὁ ἥλιος

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000074181

A11056

ΔΡ. 15

150

Τυπογραφείο της «Συζήτησης»